

Mitä? Jäittekö rakkaat lapsukaiset vaille jännitystä? Enkö minä todellakaan muistanut kertoa teille Karvakasasta? Koko hiirisukumme verivihollisesta, jonka terävät kulmahampaat ovat repineet pienokaisiamme jo monta vuotta, jonka keltaiset silmät kiiluvat pimiässä ja joka jättää ympäriinsä hirveitä karvakasoja. Siis ainakin kaksi yli 3 sentin pituista paksua valkokynsisen karvaa!! Tarinamme sijoittuu siihen aikaan, kun olen muuttanut kihlattuni kanssa uuteen taloomme. Neiti Hiirulainen on ripustamassa mintun vihreitä somia uutimia ikkunaamme, siihen ainoaan, joka antaa kotoisaan koloomme valoa. Kuulin silloin ulko-ovemme yläpuolelta hirvien rääkäisyn: "Hiiren kolo!!" Tunnistin äänen vuorkaemäntämme kyökkipiian kimeäksi ääneksi. Pieniä korviani vihloi ja viiksikarvojani suuttumuksesta värisytti seuraava käsky: "Tuokaa Mirri tänne!" Mirri, tai pikemminkin Karvakasa asettui pyöreän ovemme ulkopuolelle vahtimaan. Näin vilauksen kuolasta, joka valui tämän monsterin suupieleessä. Loppu oli koittanut. Kihlattuni meni paniikkiin ja alkoi hädissään laatia testamenttiaan. Sängyn perisi isotäti Matilda, lamput menisivät pikkuserkuille... Yritin rauhoitella Hiirulaista, kunnes muistin setäni viisaan neuvon: "Antaa tuo hameväen touhottaa. Kuule Noa, kunnon hiiri on se hiiri, joka ymmärtää vaimoiaan. Ja arvostaa juustoa." Loppu ei oikeastaan kuulunut enää viisauteen, mutta setäni rakasti juustoja. Olihan hänellä oma juustokellarinsa. Mutta takaisin niihin tapahtumiin, jotka tekivät minusta hiirien keskuudessa yhtä kuuluisan kuin vaimoni isästä Herra Hiirulaisesta. Hengitin syvään. Minun hetkeni oli koittanut, vihdoin ja viimein saisin kirjoitettua nimeni pieniin koin syömiin historian kirjoihimme. Vaimoni estellessä minua, otin käteeni paistinpannun, kalan palan ja sanoin neidolleni: "Jos en palaa elävänä sano äidilleni, että hän on minulle rakas." Muiskautin suukon naisen poskelle ja ryhdistäydyin. Minun olisi tehtävä tämä. Sääntäsin ulos kohti surman suuta päämääränäni talon keittiö. Mirri räpäytti silmänsä auki ja tästä syntyi varsinainen kaksin taistelu. Isoäitini vanha paistinpannu joutui alati kynsien hyökkäyksen kohteeksi. Minä väistin, torjuin ja hyökkäsin. Lopulta hypättyäni alas kattokruunusta, kipitettyäni ylös seinälistaa, minun onnistuivat suurimmilta vammoilta säästymättä nousta keittiön uunin päälle. Tiesin maitomiehen tuoneen aamulla maidot ja kyökkipiian nostaneenne uunin viereen... Varovasti Karvakasan tarkkaillessa minua vaanivana, työnsin lähintä maitopulloa kaikin voimin. Se keikahti. Juoksin sitä kohti ja mäjäytin paistinpannulla. Vanha kunnon tuttavamme teki tehtävänsä, maitopullo kaatui ja räjähti rikki puiselle lattialle. Hirviö unohti hiiripaistinsa ja hyppäsi maukaisten nuolemaan maitoa. Huokasin syvään, suunnitelman osa a oli ratkaistu. Asetuin mukavasti liedelle, jonka avulla paistoin pientä kalaani. Kala tuoksu tunkeutui kissan nenään ja sen katse kohdistui minuun jälleen... Kävelin rauhallisesti lieden reunalle ja härnäsin kissaa kalalla. Monsteri alkoi sähistä. Sen sieraimet leimusivat tulta, kalan pala muuttui miekaksi ja nukkavieru takkini ritarin haarniskaksi. Tekisin tämän vain neitoni puolesta. Kohta voisin taas kiivetä minulle laskettua häntää pitkin torniimme. Heitin kalan palan niin kauas kuin suinkin kykenin. Karvakasa sääntäsi aina eteiseen asti, missä vihainen vuorkaemäntä läksytti sitä maidon kaatamisesta lattialle. Katti saisi porttikiellon keittiöön. Samaan aikaan minä vihellen tytyväisenä kapusin takaisin neitoni luokse halkopinon viereen. Näin päättyi elämäni jännittävin tapahtuma... Tai hetkinen, tiedän ehkä jopa jännittävämmän... Mutta nyt lapsukaiset Noa-ukin täytyy painua pehkuihin. Viikseni kertovat, että huomenna on sadetta luvassa, kuten oli sinäkin päivänä, kun... Zzz.. Näin hiirivanhuksemme vaipui unen maille, jättäen meidät odottamaan seuraavia seikkailujaan, mutta se hyvät ystävät onkin toinen tarina.